

Forfatter: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.

Titel: Udrag fra To Tidsaldre

Citation: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: "Drøm og Virkelighed", i Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: *Drøm og Virkelighed*, udg. af Anni Broue ; Anne-Marie Mai , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1986, s. 101. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gyllem14val-shoot-idm139726068999008/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Drøm og Virkelighed

smilende Ansigt. Gud skee Lov! Saaret er ikke dødeligt. Vør gode Doctor har det bedste Haab. Vør Patient skal blot have Rø og Pleie. Jeg iede for at bringe dig denne gode Tidende.

Nu brast Claudine i Graad, hun foldede sine Hænder og udbrød: »O Gud! jeg takker dig! Ganske umiddelbart kom dette Udbrud fra hendes fulde Hjerter, og tiltrods for hendes ovenanførte Ytringer, maatte hun, sig selv halv uhevidst, bøie sig for Tanken om et naadigt Forsyn, en Tanke, fra hvilken dog ingen Tidsalder og intet Menneske ganske kan løsrive sig.

Da Familien nu kom noget til Rø efter den Bevægelse, som denne Begivenhed havde forarsaget, blev man endelig efter megen Parlamentering enig om de Forholdsregler, der skulde tages til den syge Gjæsts Pleie. Grosserereren kunde ikke og Madame Valler vilde ikke for længere Tid være borte fra Byen. Hun undskyldte sig med sin Nærværelses Nødvendighed hjemme i Huset, og foreslog at sende Husjomfru, en ældre, meget paalidelig Pige, for at passe alt Fornødent. Claudine forlangte med de inderligste og hæftigste Bønner at maatte blive og have Opsynet med den Syges Pleie. Hendes Tante modsatte sig hendes Ønske, men Grosserereren fandt saa stort Behag i hvad han kaldte hendes heltmodige Tænkemaade, at han med Glæde gav sit Samtykke, især da Ferdinand understøttede sin unge Venindes Ønske, og tilbød ligeledes selv at ville opholde sig hos Lusard, indtil han var i god Bedring. Han havde allerede tilsagt Lægen at ville vaage over Patienten i den tilstundende Nat. Man blev nu enig om at sende den omtalte Husjomfru tilligemed en Vaagekone fra Byen, til hvilken Husets Herskab endnu samme Eftermiddag begav sig for strax at kunde sende de omtalte Folk og et og andet i dette Tilfælde fornødent Requisite. Claudine blev nu, til sin store Tilfredshed, tilbage, og paa hendes indstændige Bøn førte Ferdinand hende et Øieblik til den Syges Leie. Da Lusard blev hende væk, rakte han begge Hænder imod hende og sagde med mat Stemme: Er det muligt? Er det virkelig Dem selv? Hvor er jeg dog lykkelig! Velsignet være min Modstanders Kaarde!

Claudine fik ikke Tid til at svare, thi Ferdinand, forskrækket over den Bevægelse, hvori hans Uforsigtighed havde bragt den Saarede, førte hende strax ud af Værelset, og forbød hende i flere Dage at nærme sig den Syge, uden naar han sov, og selv da blev det hende kun forundt at titte ind ad den halvaabnede Dør. Hun blev derfor

meget forskrækket, da Ferdinand en Nat, efterat hun var gaaet til sengs, traadte ind i hendes Sovekammer og bad hende staae op og komme ind til Lusard. Vundfeberen var temmelig stærk, og i sin Feberphantasi ophørte den Lidende ikke at kalde paa hendes Navn. Hans urolige Feberdrømme, blandende det Forbigangne med det Nærværende, foregjøgledte ham, at Claudine var stillet for Revolutionstribunalet og næste Morgen skulde dele Skjæbne med hans fordums General. Hans Angest steg til en saadan Grad, at han vilde kaste sig ud af Sengen, og Ferdinand saae intet andet Raad end at prøve, hvad Claudines Nærværelse kunde udrette. Den Syge kjendte hende strax, han greb hendes Haand med et Udbrud af Glæde; han var øieblikkelig beroliget og lagde sig stille ned, men bestandig med hendes Haand saa fast knyttet i sin, at hun ikke kunde gjøre mindste Bevægelse for at drage den ud af hans, uden derved at forstyrre den Slummer, hvori han lae, og den elskende Pige blev med inderlig Tilfredshed, uden at røre sig, siddende ved hans Leie til langt ud paa Morgenstunden. Hensunken i hans Beskuelse sad hun og betragtede dette ædle, blege Ansigt, og bemærkede ikke, at den opmærksomme Huusjomfru kom for at bringe hende en Kop Kaffe, før Denne tiltalte hende med venlige Klager over at man havde forspildt hendes unge Jomfrues Nattero.

Hun betragtede nu den Syge, der lod til at sove saa roligt, at Claudine undseelig vovede at frigjøre sin Haand. Ak du gode Gud! sagde den aldrende Pige: Hvor er det dog Synd at see saadant et deiligt Menneske ligge saa elendig! Hvad det dog er for onde Tider, vi leve i!

– Ja er han ikke skjøn? sagde Claudine: Finder De ikke ogsaa, kjære Jomfru Susanne, at saaledes som han der ligger, saa ligner han det smukke Kobber hjemme i Dagligstuen, som forestiller den sovende Endymion?

– Det Billede har jeg saamænd aldrig seet paa! men jeg tænkte, da jeg nu stod og saae paa denne stakkels unge Mand, at han ... Gud forlade mig! jeg mener intet Ondt dermed! men jeg synes, at som han der ligger med det sorte Haar og det krusede Skjæg ned om Hagen, ligner han Vorherre, som man seer ham i den store Billedbibel, der hvor han ligger og sover i Skibet.

Fra denne Time var det tydeligt baade for Lægen og den øvrige